

essimese läppade nahka, mis karwa ja lüündega tükkis olli. Se rõemustas rahwa südant et vihha unnuštaid; agga lõrtomil üles: ta tulleb pea tagaga, sest mütsi ja kindad panni meile pandiks. Nõnda naeris rahwas pealegi Messikäppa villetsust, kes önne tänaš et eloga olli peašnud, siiski kui wallusa pä ja läppade peale mötles, tulli tale tallomehhe mäsk ning Reinowadderi pettus meeles, ja ta föimas ning wandus rebbast, kes sedda furja temale teinud. Nis suguse furjus-palwega ajjas wessi tedda enam penniföorma maad küllast eddas, tunni üks maddal kalda koht waisto tulli, kuhho ta puhfama ronnis. Ei wist päike villetsama looma peale veel olnud paisnud! Messikäpal epelnud lootust teist ömlut nähma sada, waid arivas surmatunni praego fätte tullem, ja üidis maddala, furwa ealega: „Oh, Reinowadder, sa üllelohtune petja ning nurjato loom! siño inge peale saan ma surrema; taewas sago sulle fätte taissuma, mis mulle furja teinud!

Reinowadder rebbane, kui üllemal rägitud kombel onno meeturrule sai juhhatanud, läks isse külla kašu watama, tunni rahwas farro kallal tööl ollid; pennilt rapsas ta paar kaña subho, töttas sagiga jõe kaldale, kitkus sulled külest ja panni kašiad nahka; siis ruttas muid asjo tallitama. Möda jõe kallast eddas joostes lakkus ta saggedast wet ja töötis koera wissil jalga igga mutti-mullaunniko waisto üles, ja mötles rõemsa meelega: nüüd on farro

mee-turrul paika leidnud; kül tallomees näitab temale färgi! Messikäp olli mo sõbber, föimasin naero kombel tedda onnoks, agga nüüd on wennike valko furwa weninud ja omme wiakse farro nahk turruse müa. Ei jõua tema laebamine mind luuninga ees enam teotado. Se keña, illus luggu saab mind elootsani rõemustama. Mättule maad eemale minnes putus Reinowadderi filmawaatmine koggemata kalda alla, kus farro mudda ning lõnisa sees oma werrist nahka pühherdas. Et Messikäp eloga rahwa käest peašnud, se ehmatas rebbast ja panni ta südant paisoma. „Oh, sa ruumal tallomees!“ üidis Reinowadder: „mis sa hüwva roga põlgasid, mis targemad kali inna pärrast olles olnud, ja miina sulle ilma makso õue peale weddasin? Agga, ennä iinet! wauna onno on kindad ja kubbara pandiks jätnud.“ Nõnda räfis pilges rebbane, werrise farro piina nähes; siis astus liggemale ja küssis: „Wennike onno-ißand! suddas teie seie saite? Kas ehk unnustasite middagi taloperressesse? Niinetage, mis teil mahha jäi, siis asjan perremehhele fönumid, kus teie koddo on ja kuhho ta teie oma fätte wõib tua. Wai kas ehk ollete met warrastanud ja tösfusite makso waisto? Kas sa nääd! mis keña puhasels tallomees teid en malinud! Kas wõeras piddo roog olli maitsew? Wai kas sudda ihhaldab veel maggusat lärijemet? Kas siis kubbar ja kindad teil jäid?“ — Messikäp ei joudnud sõna wastata egga